

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 24 października 2017 r.

Poz. 9492

Rozstrzygnięcie nadzorcze Nr LEX-I.4131.265.2017.AK

Wojewody Mazowieckiego

z dnia 18 października 2017 r.

dotyczy uchwały Nr XXVI/314/2017 Rady Gminy Michałowice z 14 września 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Opacz Mała.

WOJEWODA MAZOWIECKI

LEX-I.4131.265.2017.AK

Warszawa, 18 października 2017 r.

**Rada Gminy Michałowice
Reguły, Aleja Powstańców Warszawy 1
05 - 816 Michałowice****Rozstrzygnięcie nadzorcze**

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, 1579 i 1948, z 2017 r. poz. 730 i 935)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXVI/314/2017 Rady Gminy Michałowice z 14 września 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru „Opacz Mała”, w zakresie ustaleń:

- części tekstowej oraz graficznej w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami: 14MNU, 20K, 22K i 23K;
- § 32 pkt 1 lit. b;
- § 35 pkt 1 lit. b;
- § 43 pkt 4 lit. a.

Uzasadnienie

Rada Gminy Michałowice, na sesji w dniu 14 września 2017 r., podjęła uchwałę Nr XXVI/314/2017 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru „Opacz Mała”. Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073) zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

W przedmiotowej sprawie doszło do istotnego naruszenia, zasad sporządzania planu miejscowego, co na mocy art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., oznacza konieczność wyeliminowania, części ustaleń uchwały (wskazanych w petitum rozstrzygnięcia nadzorczego) z obrotu prawnego.

Dokonując analizy przedmiotowej uchwały stwierdzono, że narusza ona ustalenia obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Michałowice, przyjętego uchwałą Nr V/26/2011 Rady Gminy Michałowice z 28 marca 2011 r.

Wiążący charakter studium wynika z przepisu art. 9 ust. 4 ustawy o p.z.p., w brzmieniu: „*Ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych*”, ale również z przepisu art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., w brzmieniu: „*Wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem*” oraz art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., w myśl którego plan miejscowy uchwała rada gminy po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Szczególny charakter studium i jego znaczenie w procesie planistycznym podkreśla ustawodawca w art. 27 ustawy o p.z.p. stanowiąc, iż zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane. Jednocześnie – stosownie do art. 28 ust. 1 ustawy – istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Skoro zarówno plan miejscowy, jak i studium składają się z części tekstowej i graficznej, a ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych, to w celu zbadania zgodności planu miejscowego ze studium konieczne jest nie tylko porównanie tekstu planu z tekstem studium, ale i odniesienie się do części graficznej (rysunku) planu i studium. Zakres i sposób tego związania uzależniony jest od ustaleń zawartych w studium, od zakresu i szczegółowości ustaleń w części tekstowej, a także stopnia powiązania części tekstowej z częścią graficzną. Zawsze jednak – niezależnie od zawartości części tekstowej i części graficznej studium – podstawę stwierdzenia, że plan miejscowy nie narusza ustaleń studium, w rozumieniu art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., stanowią łącznie część tekstowa oraz część graficzna planu miejscowego i studium.

Istotnym wydaje się fakt, iż w studium nie tylko dokonuje się kwalifikacji poszczególnych obszarów gminy i ich przeznaczenia, ale również określa się m.in. minimalne i maksymalne parametry i wskaźniki urbanistyczne, co wynika wprost z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (Dz. U. Nr 118, poz. 1233), zwanym dalej „*rozporządzeniem w sprawie studium*”. Chociaż nie ma ono mocy aktu powszechnie obowiązującego, nie jest aktem prawa miejscowego, to jako akt planistyczny określa politykę przestrzenną gminy i bezwzględnie wiąże organy gminy przy sporządzeniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Przedstawione stanowisko potwierdza orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego: „*Ustalenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych,*

którego ustalenia muszą być zgodne z ustaleniami studium” (wyrok NSA z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. Akt I OSK 481/11, LEX nr 862582). Należy z tego wysnuć wniosek, że każde odstępstwo w planie miejscowym od zasad wyznaczonych w studium gminnym, prowadzące do naruszenia polityki przestrzennej określonej w studium, winno być poprzedzone nowelizacją uchwały w sprawie studium.

W ocenie organu nadzoru, określenie innego przeznaczenia terenu, czy też ustalenie innych wskaźników zagospodarowania terenu lub parametrów kształtowania zabudowy (tzw. parametrów urbanistycznych), w planie miejscowym niż w studium, należy zakwalifikować, jako istotne naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego, co stanowi przesłankę do stwierdzenia jego nieważności w całości lub części (poglądy zbieżne ze stanowiskiem organu nadzoru podzielił m.in. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku: z 2 października 2014 r., sygn. akt II OSK 1599/14 z 12 lutego 2013 r., sygn. akt II OSK 2460/12).

W tym miejscu dodać również należy, iż w zakresie parametrów i wskaźników urbanistycznych, należy mieć na uwadze, że w studium określa się ich maksymalne i minimalne wielkości (w zależności od rodzaju) dopuszczone na danym terenie. Zatem parametry i wskaźniki urbanistyczne określone w planie miejscowym mogą być inne niż te określone w studium, **pod warunkiem jednak, że nie przekraczają one wielkości w nim wyznaczonych.**

Tymczasem analiza rysunku Studium, przedstawiająca kierunki zagospodarowania przestrzennego wraz z legendą oraz tekstu Studium, prowadzi do wniosku, iż wbrew opisanej powyżej zasadzie, ustalenia planu zawarte w części tekstowej i graficznej odnoszące się do jednostek terenowych oznaczonych symbolami: 14MNU, 20K, 21K, 22K, 23K i 24K pozostają w sprzeczności z ustaleniami Studium, w zakresie określonych tam wskaźników i parametrów urbanistycznych.

Zgodnie z częścią graficzną studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (rysunek podstawowy: Struktura funkcjonalna – przestrzenna, skala 1:10000, Część C) teren oznaczony w planie symbolem:

- **14MNU**, w przeważającej części stanowi obszar określony symbolem **M3**, opisany jako teren zabudowy mieszkaniowej siedliskowej na bazie dawnych wsi, dla którego określono następujące standardy i wskaźniki zagospodarowania terenu:
 - maksymalna wysokość budynków – **10 m**, ale nie więcej niż dwie kondygnacje i użytkowe poddasze;
 - maksymalna intensywność zabudowy dla terenu – **0,3**;
 - maksymalna powierzchnia zabudowy **30 %**;
 - minimalna powierzchnia działki nowotworzonej **2000 m²** (vide tekst studium str. 117);
tymczasem z ustaleń § 25 pkt 1 lit. d, e, h i k uchwały wynika, że:
 - maksymalna wysokość zabudowy dla budynków mieszkalnych i usługowych wynosi **12 m zamiast 10 m**;
 - maksymalna intensywność zabudowy wynosi **0,8 zamiast 0,3**;
 - maksymalna powierzchnia zabudowy określona została na poziomie **40% zamiast 30%**;
 - minimalna powierzchnia nowo wydzielanych działek budowlanych określona została na poziomie **1000 m² zamiast 2000 m²**;
- ponadto nieznaczna część terenu 14MNU znajduje się w granicach obszaru oznaczonego w studium symbolem **MU** opisanego jako tereny zabudowy mieszkaniowo-usługowej (vide tekst studium str. 121);
- **20K**, określony został symbolem **M1**, stanowiącym teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, dla którego określono następujące standardy i wskaźniki zagospodarowania terenu:
 - maksymalna intensywność zabudowy **0,6**;
 - maksymalna powierzchnia zabudowy **35 %**;

- minimalna powierzchnia biologicznie czynna **60 %** (*vide* tekst studium str. 111); tymczasem z ustaleń § 31 pkt 1 lit. b, c i e uchwały wynika, że:
 - maksymalna intensywność określona została na poziomie **1,0 zamiast 0,6**;
 - powierzchnia zabudowy określona została na nie więcej niż **90 %** powierzchni działki budowlanej, **zamiast 35%**;
 - udział powierzchni biologicznie czynnej określono na nie mniej niż **5 %** powierzchni działki budowlanej **zamiast 60%**;
- **21K**, określony został symbolem **UG/M**, stanowiącym teren usługowo-handlowy o dużej aktywności gospodarczej oraz tereny mieszkalne, dla którego określono maksymalną powierzchnię zabudowy wynoszącą **60%** (*vide* tekst studium str. 131); tymczasem z ustaleń § 32 pkt 1 lit. b uchwały wynika, że powierzchnia zabudowy wynosi nie więcej niż **90 %** powierzchni działki budowlanej;
- **22K**, określony został symbolem **UG/M**, stanowiącym teren usługowo-handlowy o dużej aktywności gospodarczej oraz tereny mieszkalne, dla którego określono następujące standardy i wskaźniki zagospodarowania terenu:
 - maksymalna powierzchnia zabudowy **60%**;
 - maksymalna intensywność zabudowy dla terenu – **1,2** (*vide* tekst studium str. 131); tymczasem z ustaleń § 33 pkt 1 lit. b i c uchwały wynika, że:
 - powierzchnia zabudowy wynosi nie więcej niż **90 %** powierzchni działki budowlanej, **zamiast 60%**;
 - maksymalna intensywność zabudowy określona została na poziomie **1,5** zamiast **1,2**;
- **23K**, określony został symbolem **UG/M**, stanowiącym teren usługowo-handlowy o dużej aktywności gospodarczej oraz tereny mieszkalne, dla którego określono następujące standardy i wskaźniki zagospodarowania terenu:
 - maksymalna powierzchnia zabudowy **60%**;
 - maksymalna intensywność zabudowy dla terenu – **1,2** (*vide* tekst studium str. 131); tymczasem z ustaleń § 34 pkt 1 lit. b i c uchwały wynika, że:
 - powierzchnia zabudowy wynosi nie więcej niż **90 %** powierzchni działki budowlanej **zamiast 60%**;
 - maksymalna intensywność zabudowy określona została na poziomie **1,5** zamiast **1,2**;
- **24K**, określony został symbolem **UG**, stanowiącym teren usługowo-handlowo-produkcyjny o dużej aktywności gospodarczej, dla którego określono maksymalną powierzchnię zabudowy **60%** (*vide* tekst studium str. 131); tymczasem z ustaleń § 35 pkt 1 lit. b uchwały wynika, że powierzchnia zabudowy wynosi nie więcej niż **90 %** powierzchni działki budowlanej.

Organ nadzoru wskazuje, że organy gminy nie dysponują pełną swobodą przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, bowiem są one związane ustaleniami studium. Brak również podstaw prawnych do przyjęcia, iż organa gminy mogą swobodnie decydować, które z ustaleń Studium są dla nich wiążące, które zaś można stosować w sposób dowolny.

Biorąc pod uwagę fakt, iż ustalenia w zakresie wysokości zabudowy oraz maksymalnej intensywności zabudowy są obligatoryjnymi ustaleniami planu miejscowego, co wynika wprost z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p., to w odniesieniu do ww. parametrów naruszających ustalenia studium niezbędne jest stwierdzenie nieważności całych jednostek terenowych. Z kolei w przypadku przyjęcia odmiennych parametrów powierzchni zabudowy organ nadzoru zobligowany był jedynie do stwierdzenia nieważności naruszających ustalenia Studium ustaleń, z uwagi na fakt, iż po nowelizacji art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o p.z.p. wynikającej z wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków

i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 130, poz. 871), wskaźnik powierzchni zabudowy nie został zaliczony do obligatoryjnych ustaleń planu miejscowego.

W tej sytuacji niezbędne jest stwierdzenie nieważności ustaleń:

- części tekstowej oraz graficznej w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami: 14MNU, 20K, 22K i 23K;
- § 32 pkt 1 lit. b;
- § 35 pkt 1 lit. b,

z uwagi na istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego polegające na sporządzeniu planu miejscowego z naruszeniem ustaleń obowiązującego Studium.

Poglądy zbieżne ze stanowiskiem organu nadzoru, w powyższym zakresie, odnaleźć możemy w stanowisku judykatury wyrażonym m.in. w orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z:

- 16 listopada 2010 r., w sprawie sygn. akt II OSK 1904/10;
- 15 stycznia 2013 r., w sprawie sygn. akt II OSK 2236/12;
- 12 czerwca 2014 r., w sprawie sygn. akt II OSK 66/13;
- 23 czerwca 2014 r., w sprawie sygn. akt II OSK 3154/13;
- 26 maja 2015 r., w sprawie sygn. akt II OSK 1353/14;
- 10 listopada 2016 r. w sprawie sygn. akt II OSK 296/15;
- 5 lipca 2017 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1251/17;
- 26 kwietnia 2017 r. w sprawie sygn. akt II OSK 2177/15;
- 1 marca 2017 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1379/16.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Stosownie do dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 10 ww. ustawy, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

W ustaleniach § 43 pkt 4 lit. a uchwały Rada Gminy w Michałowicach formułując ustalenia w powyższym zakresie ustaliła, że „szerokość pasów drogowych dojazdów niewydzielonych winna być nie mniejsza niż 5 m dla dojazdów o maksymalnej długości 50 m i 8 m dla dojazdów o długości przekraczającej 50 m;” (vide § 43 pkt 4 lit. a uchwały).

Mając na względzie, że zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p. organ wykonawczy gminy sporządza projekt planu miejscowego zgodnie z przepisami odrębnymi odnoszącymi się do obszaru objętego planem, dokonując oceny legalności ww. zapisów należy brać pod uwagę przepisy ustawy z 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1440 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016 r. poz. 124).

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o drogach publicznych, ilekroć w ww. akcie jest mowa o pasie drogowym, należy przez to rozumieć wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą. Z kolei rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie stanowi, że pod pojęciem linii rozgraniczających drogę „(...) rozumie się (...) granice terenów przeznaczonych na pas drogowy lub pasy drogowe ustalone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (...)”.

Powyższe wskazuje, że pojęcia: pasa drogowego i linii rozgraniczających grunt, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu – są nierozdzielnie związane.

W tym przypadku organ stanowiący gminy zastosował pojęcie pasa drogowego, odnosząc je do sytuacji wydzielenia nieoznaczonych na rysunku planu dróg wewnętrznych.

Skoro zatem organ sporządzający plan zamierzał dopuścić na terenach nim objętych, wydzielenie niewyznaczonych na rysunku planu miejscowego dróg wewnętrznych, nie mógł określać minimalnych wymogów w zakresie szerokości tego rodzaju dróg operując pojęciem pasa drogowego, bowiem pas drogowy – jak wskazano wyżej – jest pojęciem definiowanym ustawowo przy pomocy linii granicznych wydzielających grunt, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu.

Stosowanie w części tekstowej planu miejscowego pojęcia *pasa drogowego* bez jednoczesnego wyznaczenia jego lokalizacji na załączniku graficznym, stanowi istotne naruszenie art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., w związku z art. 4 pkt 1 ustawy o drogach publicznych oraz § 3 pkt 3 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, a w konsekwencji wymaga stwierdzenia nieważności § 43 pkt 4 lit. a uchwały, w zakresie, w jakim jest w nim mowa o pasie drogowym.

W kontekście powyższych naruszeń organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, oraz istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przedmiotowej sprawie doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego.

Istotność naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego należy przy tym kwalifikować, jako bezwzględny wymóg spełnienia dyspozycji: art. 9 ust. 4, art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p. w zakresie konieczności uwzględnia, przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustaleń Studium oraz zachowania zgodności formułowanych ustaleń z przepisami odrębnymi.

Istotność powyższych naruszeń należy również kwalifikować przez pryzmat rozwiązań przestrzennych w nim przyjętych. Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073). Ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania przestrzenne, które byłyby inne gdyby zastosowano obowiązujące przepisy.

Wskazać przy tym należy, że stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w odniesieniu do całych jednostek terenowych, umożliwi zastosowanie art. 28 ust. 2 ustawy o p.z.p. w odpowiednim zakresie, przy czym ww. przepis musi znaleźć się w podstawie prawnej podejmowanej na nowo uchwały.

Wydając przedmiotowe rozstrzygnięcie nadzorcze organ nadzoru brał pod uwagę fakt, że nie ma on możliwości redagowania uchwały, jak również nie ma uprawnień w zakresie władztwa planistycznego, by za organa gminy decydować o konkretnych parametrach i wskaźnikach kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu. Rada Gminy w Michałowicach na mocy przywołanych powyżej przepisów zobligowana jest przy tym do uwzględnienia ustaleń obowiązującego Studium.

Wziąwszy powyższe pod uwagę organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXVI/314/2017 Rady Gminy Michałowice z 14 września 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru „Opacz Mała”, w zakresie ustaleń:

- części tekstowej oraz graficznej w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami: 14MNU, 20K, 22K i 23K;
- § 32 pkt 1 lit. b;
- § 35 pkt 1 lit. b,

co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWÓDZA MAZOWIECKI

Zdzisław Szipera